

turum Antichristum; & nunc licet ille singularis Antichristus nondum venerit, tamen multi seductores iam venerunt, qui etiam Antichristi dici possunt.

At dissentimus de Antichristo proprie dicto; an ille sit vnus homo singularis. Catholici enim omnes ita sentiunt, fore Antichristum vnum quendam hominem: at hæretici omnes supra citati docent, Antichristum proprie dictum, non esse singularem personam, sed singularem thronum, siue regnum tyrannicum, ac sedem apostaticam eorum, qui Ecclesiæ præfident.

MAGDEVRGENSES Cent. 1. lib. 2. cap. 4. col. 435. Docent Apostoli, inquit, Antichristum non fore vnā tantum personam, sed integrum regnum, per falsos Doctores in templo Dei; id est, in Ecclesia Dei presidentes: in vrbe magnæ id est, in Romana ciuitate, opera Diaboli, & fraude, ac deceptione comparatum. Hæc illi. Similia sunt apud alios supra citatos.

Rationes eorum hæc sunt. PRIMA, Paulus 2. Thess. 2. dicit, iam suo tempore cœpisse in mundo versari Antichristum: Myſterium, inquit, iam operatur iniquitatis; & tamen ibidem dicit, Antichristum in fine mundi à Christo occidendum. Hinc ita concludit BEZÆ in 2. Thessal. 2. Manifeste sunt hallucinati, quicunque, de vno quopiam homine putarunt hoc intelligi; nisi dent mihi quempiam, qui à Pauli seculo ad diem vsq; iudicii superstes maneat. Similiter argumentatur Caluinus loco citato. Confirmatur hæc ratio ex Ioanne, qui in epist. 1. cap. 4. dicit: Omnis spiritus qui soluit Iesum ex Deo non est, & hic est Antichristus; de quo audistis quoniam venit, & nunc iam in mundo est.

SECUNDA ratio BEZÆ est. Quoniam Daniel, cap. 7. singularibus nominibus bestiarum, Vrsi, Leonis, Pardi, non intelligit singulares Reges; sed singula Regna, quorum vnū quodque multos Reges continet. Igitur eodem modo Paulus 2. Thessal. 2. qui mirè cum Daniele consentit, per hominem peccati & filium perditionis non intelligit vnā singularem personam; sed quoddam quasi corpus multorum tyrannorum.

TERTIARATIO CALVINI est, in cap. 2. primæ Ioannis, vbi ait, delirare & spontè errare eos, qui vnū certum hominem futurum credunt Antichristum, cūm Paulus 2. Thessal. 2. scripserit, Apostasiam venturam, & eius caput Antichristum futurum. siquidem Apostasia est generalis quædam defectio à fide, quæ quidem vnum corpus & vnum regnum facit, & non est res paucorum annorum, vt sub vno Rege compleri possit.

HIS non obstantibus, veritas est; Antichristum fore vnum singularem hominem: Id quod probatur ex omnibus Scripturis & Patribus, qui de Antichristo agunt. Scripturæ loca sunt quinque. PRIMVS est in Euangelio Ioannis 5. Ego veni in nomine Patris mei, & non recipietis me, si alius venerit in nomine suo, illum recipietis. Hæc verba de falsis

Prophetis, in generali, non de vno aliquo intelligi volunt Mæculus & Caluinus apud Marloratum in commentario huius loci; sed eorum explicatio cum antiquis Patribus & cum ipso textu pugnat. Nam hæc verba dicta esse de vno Antichristo, testantur Chrysostomus & Cyrillus in hunc locum; Item Ambrosius in 2. Thessal. 2. Hieronymus in epist. ad Algasia, quæst. 11. Augustinus tract. 29. in Ioan. Irenæus lib. 5. contra hæreses Valentini; Theodoretus in Epitome diuinorum decretorum, capite de Antichristo, & alij.

Præterea hic Dominus opponit sibi alium hominem; hoc est, personæ personam; non regnum regno; neque sectam sectæ: vt patet ex illis vocibus: Ego, alius, in nomine meo, in nomine suo; me, illum: Sicut ergo Christus vnus & singularis homo fuit; ita & Antichristus vnus & singularis homo erit.

Deinde, Christus hic dicit, Antichristum à Iudæis pro Mesiā recipiendum. Constat autem, Iudæos vnum certum & singularem hominem expectare. Item, omnes falsi Prophetæ venerunt in nomine alterius, non in nomine suo. Hier. 14. Falsi Prophetæ vaticinantur in nomine meo, non misi eos, &c. At hic Dominus loquitur de vno quodam, qui venit in nomine suo; id est, qui non agnoscet Deum aliquem, sed extollet se, vt Paulus ait, supra omne quod dicitur Deus.

Denique, falsi Prophetæ permulti venerant ante Christi aduentum, permulti etiam postea venturi erant; non igitur Dominus dixisset: Si alius venerit; sed multi veniunt; si de falsis Prophetis loqui voluisset.

SECUNDVS locus est Pauli 2. Thessal. 2. Nisi venerit discessio primā, & reuelatus fuerit homo peccati, filius perditionis, &c. Et infra: Et tunc reuelabitur ille iniquus, quem Dominus IESVS interficiet Spiritu oris sui. Hæc verba etiam aduersarij intelligunt de vero Antichristo; sed Apostolus loquitur de certa quadam & particulari persona, vt patet ex articulis Græcis: ἀποκαλυφθήσεται ὁ ἀνθρώπος τοῦ μυστηρίου τοῦ υἱοῦ τῆς πῆρας, &c. Et infra: καὶ τὸ πνεῦμα καὶ ἡ νύμφη λέγουσιν, ἔρχεται, &c. vt enim docet EPIPHANIUS hæresi 9. quæ est Samaritanorum, articuli Græci cōtrahunt significationem ad vnā rem certam, ita vt ἀνθρώπος significet hominem in cōmuni, at οὗ ἀνθρώπου hominem singularem. Et sanè mirum est, nullā aduersariorum, qui tamen iactant linguarū peritiam, hoc animaduertisse.

TERTIVS est 1. Ioan. 2. vbi sic legitur: ἀκούσατε ὅτι ὁ ἀντίχριστος ἐρχεται, καὶ οὐ μὴ ἀκούετε τὸν λόγον τῆς γενέσεως. vbi articulu præponit Antichristo proprie dicto; sine articulo vero effert nomen Antichristi communiter accepti: apertissimè indicans, Antichristum proprie dictum esse vnā personā certam; Antichristum communiter acceptum, non esse certam personam, sed in genere omnes hæreticos.

QVARTVS est, Daniel. 7. 11. & 12. capite, vbi loquitur